

Войната в Сирия и бежанската вълна – непосредствени заплахи за националната сигурност на Република България

Провалът на „Арабската пролет“ вече е неоспорим факт – тя постепенно и безвъзвратно се превръща в една безкрайна „Арабска зима“, чийто дългосрочни последици арабските народи ще изпитват за години напред. Струва ни се, че колкото по-рано Англо-саксонският свят възприеме жестоката истина, че е загубил „най-важната от всички битки, а именно битката на идеи“ в опитите си да наложи със сила своя обществен модел и своите морални ценности, толкова перспективите за умиротворяване и социално-икономическо възстановяване на пострадалите държави в региона биха станали реалност. И докато в икономическата и социална сфера тези последици и техният крайно негативен ефект са по-лесно предвидими, то големите предизвикателства и промени трябва очакваме в сферата на религиозния и етнически елемент на арабското общество. В никакъв случай не бива да се изключват възможностите в това разбунено море от етнорелигиозни групи, новосъздаващи се политически движения и военни групировки, да се премине и към известно локално преструктуриране на съществуващите държави, а защо не и появата на нови държавни образувания в размирния регион на Близкия изток и Северна Африка. Засега единственият светъл лъч в арабския регион е Резолюцията на Съвета за сигурност на ООН от 28.09.2013 г., станала възможна в резултат на подписаното споразумение между САЩ и Русия. Трябва смело да се заяви, че това споразумение предотврати военните удари на САЩ, а стартирането на срещата Женева-2 може да се окаже повратната точка на военните действия в Сирия. Значението на споразумението в международен план е още по-знаменателно, тъй като чрез него Русия успя да постави началото на възстановяването на доверието в ООН и международното право, потвърден бе суверенитетът, териториалната цялост и независимост на Сирия и т.н. (въпросът за специалната роля на Русия в конфликта представлява обширна тема, но това не е предмет на настоящия материал).

Къде и как стои България в този врящ котел, намиращ се в непосредствена геостратегическа близост до нашата страна? В състояние ли сме да водим адекватна външна политика в региона? В състояние ли сме да предотвратим нарастващите заплахи за нашата национална сигурност?

Едва ли има отговорен български политик, който би се наел да даде еднозначен отговор на тези въпроси. Освен, може би, Президентът Плевнелиев за когото „...опасна не е бежанската вълна, а липсата на организация за нейното посрещане“?! Очевидно, в опитите си за криворазбрана самостоятелност на президентската институция г-н Президентът ще си остане „самостоятелен“ и в разбирането си за конституционните си задължения във връзка с дейността на Консултативния съвет за национална сигурност, а и в качеството си на Върховен главнокомандващ. За съжаление, такава е констатацията ни и за цялостната външна политика на България към региона и по-конкретно към Сирия. Република България продължава да няма Национална доктрина, въз основа на която правителството да е в състояние да изготви своята актуална външнополитическа рамка, в която да се развиват международните отношения на държавата. Както се случи при последното правителство, външната ни политика към арабските страни и по-конкретно към Сирия стана заложник на недоносените импровизации и нарцистични изпълнения на един външен министър, с които България взе страна в арабския конфликт, организира у нас среща на онази част от сирийската опозиция, която сега е на страната на „джихадистите“ и в крайна сметка, под чужд диктат и с лека ръка, се ликвидираха двустранни отношения, градени с години. Разнобой има и при сегашната власт, когато след една сравнително балансирана съвместна декларация на правителство и президент, последният със своите изявления в ООН отново импровизира и зае едностранчива позиция по Сирийския конфликт. Всички тези слабости в съгласуването и провеждането на външната ни политика не само не допринасят за международния авторитет на страната, но силно вредят и на нашите национални интереси в отделните райони на света.

Взимайки отношение и анализирайки сирийската криза и последвалата бежанската вълна за опасностите за националната сигурност, следва най-напред да отбележим, че в понятието „Национална сигурност“ се включват редица фактори от всички области на общественно-политическия живот, поради което не е възможно в един ограничен по обем материал като този да се обхванат всичките, а и не това е целта ни. Затова ще се ограничим само в рамките на евентуалните външни и вътрешни заплахи, свързани с войната в Сирия и преди всичко бежанската вълна. Както вече посочихме, обстановката в прилежащите ни географски райони е изключително динамична, което налага всички наши държавни структури, разполагащи с филиали или представителства зад граница и особено в района на Близкия Изток и Северна Африка, да концентрират своето внимание и насочат усилията си към осигуряването на ежедневна актуална и достоверна информация за нуждите на ръководството на страната. Целта на тази дейност е осигуряването на възможности на държавното ръководство за вземането на адекватни и ефективни решения за осигуряването на националната сигурност на страната. Друг е въпросът дали съответните структури разполагат с достатъчно финансов и кадрови потенциал, но очевидно се налага пълна мобилизация на националните ресурси.

В интерес на истината трябва съвсем отговорно да заявим, че България никога не е била готова за посрещане на чисто хуманитарна бежанска вълна от където и да било. Ние нямаме необходимия опит, не разполагаме с необходимия кадрови ресурс, нямаме и необходимия брой помещения за настаняване на появилите се на територията ни чужденци. Това, на което ставаме свидетели в момента, са героични усилия от страна на отделните държавни ведомства и институции за спасяване на тези хора и осигуряване на най-елементарни условия за съществуване на наша територия. Ако независима структура направи преглед на това, с какво е разполагала страната ни за посрещане на подобна ситуация, то картината далеч няма да бъде много розова. Очевидно това, което се прави в момента, не е достатъчно. Капацитет за настаняване липсва, задоволяване на елементарни хуманитарни потребности също. Все по-недостатъчни стават и действията на полицията, тъй като голям брой „бежанци“ вече вилнеят по улиците на градовете в страната, особено в София и в центровете за настаняване. Районните полицейски управления не могат да им осигурят необходимото полицейско обезпечаване. Тук говорим за улична престъпност – на улицата, в магазини, зачестяват случаите на грабежи с използване на хладно оръжие. В районите, разположени в близост до сградите компактно населени с чужди граждани, сред българското население започва да се настанява трайно страхът, като се говори за въведен „вечерен час“. Същевременно, макар все още в начален стадий, вече се оформят мафиотски банди по националности, които заплашват с разправа лица, сътрудничащи с разследващите органи. В полицията не се отчита обстоятелството, че между бежанците от отделните арабски държави определено съществуват отношения на неприязън, които лесно могат да прераснат в сериозни проблеми. Компетентните ни оторизирани органи следва да провеждат профилактични беседи с лидерите на отделните етнически и религиозни групи, вкл. и принадлежащи към една държава, за недопускането на конфликти на международна, междурелигиозна или идеологическа основа. Последното се отнася с особена острота за нарастващия брой сирийски бежанци. За съжаление, полицейските служби в страната ни по никакъв начин не са запознати със специфичните особености на гражданите от арабския свят. Специалните ни служби разполагат с ограничен контингент специалисти с арабски език или експерти, които по един или друг начин са придобили познания за арабския свят. В Академията на МВР в Симеоново не се изучава арабски език. Курсантите, бъдещите офицери, не придобиват никакви специални познания за традициите и обичаите на населението от районите на Северна Африка, Африканския рог, Близкия Изток, Средния Изток. Поради политическа пристрастност и едностранчивост медиите в страната ни не предлагат обективна информация за тези хора. В тази връзка на ръководството на МВР и респективно в учебните им заведения неоченима помощ може да бъде оказана от ведомства като НРС, „Военна информация“ МВНР и др. и особено от техните пенсионирани служители. Но, за съжаление, както навсякъде и тук липсва финансов ресурс.

Другата сериозна опасност, породена от увеличаващата се вълна от незаконно попадащи на наша територия чужди граждани, е реалната възможност за инфилтрирането на привърженици на радикални терористични и фундаменталистки организации и формирането на „спящи ядра“ или отделни „спящи единици“. Особено внимание заслужава фактът, че преобладаващата част от влизащите в страната са майки с деца, т.е. след като получат необходимия статут ще дойдат тези, които в момента участват във войната! При наличието на компактно население български граждани, изповядващо ислямската религия, тези временно „замразени“ хора имат достатъчно широко поле както за своето по-трайно настаняване и адаптация, така и за евентуална бъдеща дейност. Със сигурност можем да твърдим, че тяхната дейност няма да бъде съобразена нито със законите, нито с националните български интереси. В професионален аспект бихме искали дебело да подчертаем, че няма „по-благодатен“ канал за внедряване на агентура в разузнаваната държава от бежанската вълна.

На всички нас, а най-вече на нашите държавни ръководители, трябва да стане ясно, че в непосредствена близост до границите на България възникна едно ново бойно поле (полигон), където различни структури на най-ретроградните ислямистки формации придобиват своя практически боен опит. Вече се изясни, че от т.нар. Сирийска свободна армия по-голямата част са „джихадисти“, другите са членове на „Ал Кайда“, т.е. много голям брой от членовете на „антиправителствените отряди“ не са сирийци. Хиляди от тях са граждани на Тунис, Алжир, отделни африкански държави, които рано или късно ще се завърнат по родните си места като готови обучени терористи и във всеки момент готови да се превърнат в терористи срещу неверниците навсякъде по света, а при създадената обстановка вече и у нас. Атаката в Сарафово показва, че не е задължително терористите да са граждани на арабски или ислямски държави в дадения момент. Според информации от различни източници, на страната на сражаващите се срещу бойците на Асад има не малък брой граждани на държави от Западна Европа. Тях как ще ги обезпечаваме в бъдеще?

И все пак, най-голямата опасност за цялото българско общество си остава опасността от дестабилизация на страната, предизвикана от безпрецедентната финансова и икономическа тежест върху социалната и здравната система на страната. Всеки от тези 11 000 (по предварителни данни) бежанци, които очакваме, ще струва на българския данъкоплатец по над 1000 лв. плюс 65 лв. на ръка. При над 500 000 хиляди пенсионери, получаващи около 200 лв, това не може да не поражда социално недоволство. Освен това, тези хора здравно ще тежат на зъталката в дефицит Здравна каса, на децата им ще е необходимо образование и т.н. Без ни най-малко да подценяваме въпросите за хуманност и съпричастност към съдбата на тези хора трябва да бъдем категорично наясно, че давайки им статут на „бежанец“ нашата държава поема ангажимент да осигури на тях и семействата нормални условия за живот и интегриране в българското общество. Този ангажимент е равностепенен на договор, който ако не бъде изпълнен от наша страна, независимо от причините, ние вместо благодарност рискуваме да си създадем врагове в лицето на тези хора. А с всеки изминат ден, въпреки създадената организация, въпреки всички усилия на правителството и местните власти, става все по-ясно, че България няма необходимите финансови средства и ресурси за справяне с проблема. Постепенно, но неумолимо, цялостната обстановка в София и особено по места става взривоопасна.

Какво може и трябва спешно да се направи?

Според нас, най-важното е представителите на всички държавни институции – Парламент, Правителство, Президент, в рамките на Консултативния съвет за национална сигурност, да изработят всеобхватна, единна политика по бежанската криза, в която да

бъдат набелязани конкретните задачи на всяко ведомство, на всяка организация. Трябва официално да бъде задействан планът за действие при аварийни ситуации, поне в районите, в които се настаняват проникналите в страната. Трябва бързо да бъде създаден синхрон както между отделните държавни институции (Агенцията за бежанците, МВР, Министерството на здравеопазването и т.н.), така и във взаимодействието им с местните власти и обществените организации. И, което е най-същественото, този процес трябва да бъде финансово и кадрово обезпечен.

Във външнополитически план особено активна трябва да е дейността на Министерството на външните работи и съответните парламентарни комисии, както и на българските евродепутати, за най-активно лобиране в рамките на ЕС, ООН и другите международни хуманитарни организации („Червения кръст“, „Червения полумесец“ и др.) за осигуряване на незабавна финансова и материална помощ. Трябва да се направи всичко необходимо, за да бъде задействана широко рекламираната общеевропейска солидарност. Бихме препоръчали г-жа Кристилина Георгиева, без разбира се ни най-малко да загърбва своите глобалистки тежнениа, да се активизира най-сетне в конкретни, практически действия в помощ на своя род и държава.

На второ място трябва да се активизират работните контакти на всички нива с Турция. Това е държавата, от която идва главният поток сирийски граждани. И която се опитва да ни направи заложник на своите намерения за реализиране на задачи от вътрешен и геостратегически характер. За дипломатите и разузнавачите, занимавали се с проблемите на Турция е абсолютно ясно, че 500 до 600 хиляди е максималното число бежанци, което Турция може да приеме и което вече е достигнато. Затова трябва да очакваме, че всички нови бежанци ще се насочват към съседните страни, вкл. България. Тази политика ще продължава докато турската страна не срещне решително противопоставяне на своите действия и от наша страна не се предприемат конкретни мерки за възпиране на бежанския поток.

Отговорност за това какво решение в този момент трябва да бъде взето, вкл. за евентуално затваряне на южната граница, може да вземе само и единствено цялото българско държавно ръководство. Затова е необходимо да се свика Консултативния съвет за национална сигурност от Президента, защото единствено там ще се разполага с цялата необходима информация по бежанския проблем, там са концентрирани специалистите, там може да се активизира целият механизъм за действие при такива извънредни обстоятелства. И нека не забравяме, че в крайна сметка това е конституционно право и задължение на върховния главнокомандващ при такава екстремна ситуация.

Пишем тези редове не с цел да критикуваме или да създаваме паника, а защото решения от такъв съдбоносен характера се взимат само и единствено на най-високо ниво, а не на улицата! Силно се надяваме, че сегашните Парламент, Правителство и Президент ще се окажат достойни за това историческо предизвикателство и ще приемат решения изцяло в защита на българския национален интерес!